ANUL VII. No. 1986. | O SINGURĂ EDIȚIE | LUNI, 26 SEPTEMBRE 1894

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE
INCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREÏ LUNÏ
SI SE PLATESC TOT-D'A-UNA INAINTE

IN *Bucureştĭ* LA CASA ADMINISTRAŢIEĬ
DIN *Judeţe* şI *Streinătate* PRIN MANDATE POŞTALE

UN AN ÎN ŢARĂ	30 LEĬ; ÎN STREINĂTATE	50 LEĬ
ŞASE LUNĬ . .	15 » » »	25 »
TREĬ LUNĬ . .	8 » » »	13 »

Un numer în streinatate 20 bani

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

Adevĕrul
LITERAR

NUMERUL 15 BANI

ANUNCIURILE
DIN *Bucureştĭ* şI *judeţe* SE PRIMESC *numaĭ la Administraţie*
DIN *Streinătate*, DIRECT LA ADMINISTRAŢIE ŞI *la toate oficiele de publicitate*

ANUNCIURĬ LA PAG. IV	0,30 b. linia
» » » III	2,— leĭ »
» » » II	3,— » »

INSERŢIELE ŞI RECLAMELE 3 LEĬ RÎNDUL.
La Paris, ZIARUL SE GĂSEŞTE DE VÎNZARE CU NUMERUL LA *kioşcul No. 192, Boulev. St.-Germain*

UN NUMER VECHIU 50 BANI

ADMINISTRAŢIA
PASAGIUL BĂNCEI NAŢIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

Director: ANTON BACALBAŞA

REDACŢIA
PASAGIUL BĂNCEI NAŢIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

„ADEVĂRUL LITERAR"

S'a 'mplinit un an de cînd *Adevărul* a schimbat număru-ĭ politic şi ilustrat de Duminică, într'un supliment literar.

Am căutat în toată vremea aceasta să facem să reiasă folosul ce decurge din existenţa uneĭ foĭ literare care să urmărească progresul artistic săvîrşit în ţară şi să ajute, — pe cît se poate, — la iuţirea acestuĭ progres.

Am izbutit saŭ nu să ne facem utilĭ? Nu noĭ sintem îndrituiţĭ să răspundem la aceasta.

O ochire retrospectivă asupra multpuţineĭ noastre activităţĭ literare se cuvine totuşĭ să aruncăm, pentru ca să reamintim şi publiculuĭ, să ne reamintim şi nouĕ, care anume este călăuza morală a *Adevăruluĭ Literar*.

In afară de producţiile literare propriu zise care aŭ apărut în coloanele acesteĭ foĭ săptămînale, — şi asupra valoriĭ cărora numaĭ alţiĭ s'ar putea rosti, — noĭ am căutat să ne alăturăm curentuluĭ latent din ţară, curentuluĭ de independenţă căruĭa iĭ trebuiă un organ ca să se poată manifestă.

Ne-am ridicat întotdeauna în potriva non-valorilor urcate la demnităţĭ nemeritate; am combătut curentul oficial care a acaparat cîrma artelor prin puterĭ străine de artă; am demascat pe falşiĭ Fauştĭ, carĭ vor să-şĭ creĭeze din ştiinţĭ şi din arte locurĭ comode în lupta pentru un traĭŭ parazitar, — şi ni se pare că loviturile noastre aŭ găsit un răsunet simpatic în ţară.

E o simplă constatare aceasta. Judecata noastră ar putea fi falsificată de subiectivism; credem însă că nu ne înşelăm atuncĭ cînd spunem că izbind în puterniciĭ Dalai-Lama, am găsit aprobărĭ sincere şi entusiaste ajutoare. Pe idolĭ nu ĭ-am dărîmat, pentru că sînt sprijiniţĭ de factorĭ străinĭ de artă; am împuţinat însă cultul pentru eĭ.

In afară de aceasta, ne-am împotrivit orĭ-de cîte orĭ am crezut că se dă o direcţie greşită literaturiĭ. Sîntem ceĭ dintîiŭ să recunoaştem că în polemicĭ am trecut adese orĭ barierile parlamentarismuluĭ; dar ne scuzăm cu aceea-că chiar parlamentele trec de multe orĭ aceste barierĭ şi că în polemica zilnică orĭ săptămînală, temperamentul personal şi împrejurările te silesc cîte odată să fiĭ maĭ violent de cum aĭ fi într'un volum; şi maĭ avem convingerea că adversariĭ noştri n'aŭ fost maĭ blînzĭ de cît noĭ şi nu noĭ am început-o...

Sîntem datorĭ să repetăm aci o declaraţie pe care am maĭ făcut-o în atîtea dăţĭ.

Adevărul Literar nu are nimic comun cu direcţiunea politică a *Adevăruluĭ* zilnic. Precum un supliment de Electricitate orĭ de Ştiinţĭ naturale alăturat pe lîngă o foaĭe politică nu ar putea alteră întru nimic direcţia acestor douĕ ştiinţĭ, — tot aşă un număr literar trebuĭe să rămîĭe în afară de luptele politice ale ziaruluĭ de care depinde ca parte administrativă.

Este învederat că literatura este maĭ legată de politică de cît este Electricitatea; am dat însă exemplul acesta exagerat numaĭ pentru ca să arătăm intenţiunea noastră de a nu confundă *Adevărul* politic cu *Adevărul Literar*. Nicĭ Direcţiunea politică nu-şĭ asumă părerile emise de *Adevărul Literar*, nicĭ acesta din urmă nu se înfeodează la conduita *Adevăruluĭ* politic.

In condiţiunile acestea a primit subscrisul cinstea ce i s'a făcut de a i se încredinţa pe deplin şi fără reticenţe direcţia *Adevăruluĭ Literar*, organ cu desăvîrşire despărţit de *Adevărul*.

Maĭ mult: socialismul acelora dintre redactorĭ carĭ sîntem socialiştĭ, nu se va răsfrînge în coloanele acestuĭ ziar literar de cît atita cît socialismul, ca doctrină enciclopedică, se leagă cu literatura. Că vederile noastre politice şi sociale nu pot dispărea cu desăvîrşire în literatură; că în mod fatal vom judecă toate fenomenele sociale după educaţia noastră socialistă, — aceasta e sigur. Dar asta nu va împĭedică pe alţĭ scriitorĭ, nesocialiştĭ, să figureze în coloanele *Adevăruluĭ Literar*.

... Şi ast-fel intrăm în anul al doilea, cu gîndul de a face cît maĭ mult pentru literatură.

Anton Bacalbaşa.

IDILA

Ce tristă eştĭ, cînd pe furiş
In noapte staĭ pe coperiş
Şi zvîrlĭ din ochiĭ-ţĭ verzĭ văpăĭ
Ce spun de-amorul tăŭ d'întăĭ...

Infrigurată, ca'n poveştĭ,
Sub razele de lună creştĭ;
De umbra ta te înspăimînţĭ
Şi-ţĭ mĭorlăĭ dorul, — şi ţi-l cînţĭ:

— «Oh! Unde eştĭ, motan ĭubit,
«Cu ochĭ gălbuĭ, cu păr cernit,
«Pe ceafă-mĭ ghĭarele-ţĭ să'nfigĭ,
«Să mă desmĭerzĭ şi să mă frigĭ?»

. . . .

Şi pe cînd tu suspinĭ duĭos,
El stă la pîndă colo jos, —
Căcĭ a zărit lîng'un borcan
Codiţa unuĭ şobolan...!

Quidam.

GALERIA LITERARA

A. I. ODOBESCU

„Cel maĭ eminent prozator romîn"—după părerea d-luĭ Maiorescu. Publicul cititor, ce e drept, a avut destul de rar ocazia de a se convinge despre justeţa acesteĭ judecăţĭ, ceĭ maĭ mulţĭ însĕ—şi maĭ ales dintre aceĭ carĭ aŭ citit tot atît de puţin pe Odobescu ca şi pe or-care altul—repetă şi eĭ: „cel maĭ eminent prozator romîn."

Adevărul e că A. I. Odobescu e unul din rariĭ scriitorĭ romînĭ carĭ trăiesc în termenĭ bunĭ cu gramatica. Şi dacă acesta maĭ este un merit şi azĭ, cu cît maĭ mult trebuia să fie pe la 1868, cînd A. I. Odobescu şi-a pus temelia reputaţieĭ literare!

Dar, deşi „cel maĭ eminent prozator romîn" pe această temelie, alcătuită toata din două nuvele de moda veche şi dintr'o *prea* erudită şi destul de spirituală *causerie* asupra vînătoareĭ, — A. I. Odobescu n'a maĭ clădit nimic literaturiĭ romîneştĭ. Aceasta nu l-a împiedicat să ĭa 12.000 de leĭ de la Academie, drept „încoronare a opereĭ sale literare," la care a maĭ adaos — ce e drept — articolele politice pe carĭ le-a scris ca redactor la *Rominul, ut fiant* volumurĭ treĭ.

Maĭ puţină glorie, dar şi maĭ multe parale decît literatura şi gazetăria retrospectivă, ĭ-a produs *archeologia*. Aci a întrecut pînă şi pe colegul seŭ Tocilescu, cel cu „ţîţa năsdrăvană" de la Adam-Klissi. —Drept care, la laudele luĭ Tocilescu, precum că el e în stare să scoaţă lapte din piatră, epigramistul regretatuluĭ *Moftul romîn* a pus următorul răspuns în gura luĭ A. I. Odobescu—Găinaru:

Cine nu ştie că o vacă,
Cu cît e maĭ romano-dacă,
O să aĭbă ţîţă maĭ multă?
Insă ascultă:
Eŭ sug o cloşcă cu puĭ
De anĭ întregĭ,—şi 'ncă să-ţĭ spuĭ
Una maĭ lată:
Cloşcă şi puĭ
I-am şi mîncat odată.

Archeolog maĭ puţin dibaciŭ, nenorocitul Pantazescu a înfundat ocna cînd încercase şi el să sfeterisească vestita Cloşcă cu puĭ de la Muzeŭ. Concurentul sĕŭ maĭ pişicher, A. I. Odobescu, a reuşit s'o prefacă de maĭ multe orĭ în parale sunătoare, fapt pentru care a fost şi decorat.

In timpul din urmă, «cel maĭ eminent prozator romîn», a maĭ îmbogăţit literatura romînească cu un «Abecedar» în colaboraţie cu V. Borgovan, şi cu o «Carte de citire», în colaboraţie cu I. Slavicĭ.

Pănă acum, aceste cărţĭ n'aŭ fost încă premĭate de Academie. Pentru asta se aşteaptă ca d. Odobescu să le treacă şi p'acestea la *Opere complecte*, la cea maĭ apropiată ediţie.

ZIG.

PENTRU POPOR

Bietul popor!

Cînd te gîndeştĭ ce de lume se maĭ sbucĭumă pentru dînsul! Pentru el vorbeşte Fleva la Orfeŭ şi Carp în Cameră, pentru el să fac frazele şi să pun birurile, pentru ĭel se instituĭesc funcţionarĭ şi jandarmĭ, şi tot pentru el Dobrescu-Argeş scoate o revistă la Muşăteştĭ.

Bietul popor!

*
* *

Revista asta a luĭ Dobrescu poartă titlul: «*Şcoala Poporuluĭ*, revistă educativă şi *enciclopedică*», iar în *precuvîntare* Dobrescu repetă că revista luĭ are să fie *d'un caracter enciclopedic* şi adaogă că «ea are să însemneze în drumul săŭ, o dîră nouă, o cale nebătută, trăgînd în liniĭ marĭ, sarcinile sale».

Maĭ spune apoĭ d. Argeş că revista luĭ «va *ataca* toate *problemele* vieţeĭ noastre naţionale şi rurale», şi la sfîrşit cere de la toţĭ un concurs «*simţit, pipăit* şi *concret*» (ceva cu chitanţă, probabil), iar nu vorbe, «căcĭ de acestea are deja desfacere totală şi gratuită.»

Maĭ sincer nicĭ că se poate.

In adevăr, este o bogată desfacere totală de vorbe aceea pe care Dobrescu-Argeş o oferă poporuluĭ romîn în revista luĭ. Pe lîngă *enciclopedic* şi *concret*, maĭ relevăm în această desfacere gratuită vorbe ca: pretext, minimum, sine qua non, apreţierĭ, anquete, methoda, objectiv, utilitar, egalare. etc. etc.

De gratis, gratis, — dar e vorba ce-o să facă oare poporul cu vorbele astea?

*
* *

In articolul următor, Dobrescu ne spune că în această *campanie*, pe care a pornit-o «în contra *inferiorităţilor neamuluĭ nostru*», va fi ajutat de *un personal gata*. Eĭ (adică personalul) sînt *în parte deja* cunoscuţĭ.

Punem — zice D. Argeş — pe D. *Rădoĭ* în cap, «pentru studiile juridice în problemele rurale, a căruĭ opere deja sînt tuturor cunoscute».

Şi cu D. Rădoĭ în cap, Dobrescu continuă: Afară de acesta, — «numărul şi valoarea redactorilor revisteĭ *va fi considerabile*. — Avem pentru ştiinţele *medico-higienice* pe D-rul Buzăŭ, pe C. Predescu, «moralist, humorist şi enciclopedic», Radian, Lupu Antonescu şi Rădulescu-Niger, «neîntrecut în nuvele, în operile sale *Rustice* şi care va urma campania, în partea ce şĭ-a ales-o de a susţine pînă în cap.»

Va să zică, ăsta-ĭ al doilea cap.

«Suntem dar, — zice d. Argeş — bine armaţĭ, bine represintaţĭ, — maĭ dinainte asiguraţĭ de mersul biruitor al lupteĭ.

«Credem dar că numărul lectorilor, va egala prin mulţime, valoarea şi numele conducătorilor lor.»

Eĭ, asta una o credem şi noĭ.

*
* *

Lucru curios însă!

Colaboratoriĭ-capete aĭ d-luĭ Dobrescu-Argeş nu scriŭ nimic la Revistă! Toate probemele le *atacă* P. T. Rădulescu (fără Niger) şi Al. Valescu, iar *Rustice* scrie Calil-Paşa! Abia la sfîrşit moralistul C. Predescu pune pe note noĭ nişte *Proverbe* vechĭ.

Onor. P. T. Rădulescu începe a-şĭ trage în liniĭ marĭ sarcinile sale vorbind poporuluĭ despre psichologie. El începe aşa:

«Sufletul omenesc privit în manifestaţiunile sale, se aseamănă uneĭ mărĭ în care cîlcîe felurite emoţiunĭ, dorinţe, sentimente, cugetărĭ, rezoluţiunĭ obişnuite, etc.»

O mare în care *cîlcîe* emoţiunĭ, dorinţe, sentimente, cugetărĭ şi rezoluţiunĭ obişnuite! Dacă nu s'o lumina poporul nicĭ acum, mare minune!

Dar P. T. Rădulescu continuă:

«Cu etatea începe viaţa reflectată şi conscientă a spirituluĭ. Atuncĭ se ivesc diferitele operaţiunĭ carĭ concură la achiziţiunea şi elaboraţiunea cunoştinţelor noastre.» Aĭ înţeles, nea Radule?

«In fine, cînd inteligenţa *se pune în comerţ* cu lucrurile, tinde a-şĭ fixa oare-carĭ obişnuinţe, cum sunt suvenirile, reminiscenţele, etc.»

Ce folos însă dacă inteligenţa nu s'a pus în comerţ şi cu D. P. T. Rădulescu!

D-sa s'a apucat, pe cum se vede, să traducă *prost* tratate de psichologie, crezînd că aşa s'or fi combătînd «inferiorităţile neamuluĭ nostru», şi că aşa trebuĭesc «atacate problemele noastre naţionale şi rurale.»

Nicĭ prin gînd nu-ĭ trece că pentru o treabă ca asta trebue să aĭ alt-ceva în cap decît pe d. Rădoĭ.

*
* *

Dar să trecem peste părţile *ştiinţifice* ale revisteĭ de la Muşăteştĭ, să iertăm şi pe *Observatorul* care ne spune că: «Instrucţia care se dă copiluluĭ trebuie să fie alimentară», şi pe Al. Vălescu, care ne spune că «strămoşiĭ neamuluĭ omenesc *în necunoştinţa moraleĭ sociale din ziua de azĭ*, s'aŭ unit în familie», — şi să trecem la partea *literară* a revisteĭ.

Aci avem o anecdotă, pe care Ispirescu a povestit-o cu mult haz odinioară. Ce să-ĭ facĭ însĕ luĭ Calil-Paşa, că luĭ nu ĭ-a plăcut povestirea luĭ Ispirescu, şi s'a apucat s'o refacă:

«A fost odată un filosof, d'ăĭ de zic că «femeea e piedica *progresuluĭ*.» El *căpătase o mare frică de stratagemele femeilor*. Tot ce auzea rĕŭ de femeĭ, *le* trecea *într'un portofel*, etc.».

E întîmplarea cu *Iadeş*; o cunoaşteţĭ. Ceea ce ne spune noŭ colaboratorul luĭ Dobrescu-Argeş, e că: «arabul avea un cort bine şi lucsos *montat*», că filosoful era *monoton*, şi aşa maĭ departe, pînă la sfîrşit, cînd femeia «*concediă*» pe filosof «*cu multă reverenţă*».

Ce să maĭ lungim vorba? Cum zice moralistul enciclopedic C. Predescu, la pagina din urmă a revisteĭ:

Tura *vora*
Trece ora.

Maĭ lăsaţĭ bietul popor în pace, Dobreştĭ şi Răduleştĭ, că nu v'a făcut nimic, săracul!

Cr.

CULTURA OFICIALĂ

O Istorie pentru clasele primare

D. Serafim Ionescu, de loc nu ştiŭ de unde şi de meserie din Fălticenĭ, are nişte ideĭ foarte ciudate despre studiul Istorieĭ. D-sa a scos o carte intitulată *Istoria Romînă* şi e mîndru că şĭ-a văzut-o aprobată de onorabilul minister.

Cartea asta a D-luĭ Serafim Ionescu e destinată pentru clasa a treĭa primară. Ea începe de acolo unde altele sfîrşesc, adică de la Regele Carol de Hohenzollern, pe care autorul îl botează cînd «Bunul nostru Rege,» cînd «Viteazul Rege Carol I.»

Noĭ ştiam că supranumele astea nu se daŭ aşă de florĭ de cuc, după placul D-luĭ Serafim. Dacă s'a zis «Alexandru cel *Bun*, Ştefan cel *Mare* şi Mihaiŭ *Viteazu*» şi dacă numirile astea *aŭ rămas*, asta nu s'a întîmplat pentru că aşă ĭ-a plăcut unuĭ Ionescu oare-care, fie el chiar Serafim.

Maĭ ales cînd un Rege trăĭeşte încă, nu ţi-ĭ permis să-l botezĭ aşă din senin, — afară numaĭ dacă eştĭ un linguşitor orĭ un revizor şcolar pe Domeniul Coroaneĭ din judeţul Suceava. Căcĭ din momentul ce calificativele *Bun* şi *Viteaz* nu sînt *admise*, cel puţin pîn' acuma, se chiamă că facĭ Istorie proastă atuncĭ cînd tu, cu de la tine putere, le trînteştĭ într'o carte de şcoală.

D. Serafim însă nu ştie de astea, cum nu ştie ce este *Republica*, pe care o defineşte ast-fel:

«Cînd o ţară se cîrmuĭeşte de *maĭ mulţĭ* bărbaţĭ se numeşte Republică, iar în capul lor stă Preşedintele Republiceĭ.»

Serios? De unde şi pînă unde Republica e cîrmuită de **maĭ mulţĭ** bărbaţĭ? Poate... socoteştĭ şi corpurile legiuitoare...; dar astea există şi în monarhiile constituţionale.

Caracteristica Republiceĭ nu-ĭ asta, Domnule Serafim Ionescu, ci aceea că şeful Statuluĭ e *ales* şi ales pe un timp determinat, fără privilegiul de ereditate.

Ar avea dreptul decĭ eleviĭ să-şĭ cam bată joc de teoriile onorabiluluĭ autor. Dreptul acesta l'ar maĭ avea eĭ şi atuncĭ cînd ar citi fraza următoare:

«Ast-fel *toate guvernele* de sub cîrmuirea sa înţeleaptă îşĭ făcură datoria. . . .»

Afirmaţia asta e foarte comodă pentru Domnul autor, care-şĭ face ast-fel profesia de credinţă de guvernamental permanent; pe noĭ însă ea ne face să zîmbim. Cum? *Toate* guvernele îşĭ făcură datoria? Atuncĭ pentru ce aŭ maĭ căzut ele de la putere? Pentru ce Regele a schimbat atîtea guverne dacă «toate îşĭ făcură datoria»?

Probabil pentru-că... D. Serafim Ionescu este certat cu logica. De alt-fel, iată un exemplu de logică ne maĭ pomenită:

«Coroana M. S. Reg*ele* fu făurită *din* oţelul tunurilor luate de la Turcĭ, ĭar a Regineĭ *de* aur.

«*Iată la ce stare de înaintare şi-a dus Ţara Viteazul Rege Carol I.*»

De unde vine concluzia asta? Din faptul că.... coroana Regeluĭ este *din* oţel ĭar a Regineĭ *de* aur? Ce are a face «starea de înaintare a ţăreĭ,» cu metalul din care Suveraniĭ îşĭ fac coroanele? Are a face cît griva cu epurele.

Dar vezĭ că aşà e lumea. Ea crede că nimic nu-ĭ maĭ uşor de cît să facĭ o carte pentru clasele primare. Şi nicĭ nu-şĭ închipuĭe, şi nicĭ nu visează, că tocmaĭ în cărţile elementare neroziile sînt maĭ puţin de ertat, — pentru că deprinzĭ pe copiĭ să înşire papagaliceşte toate gîndirile lipsite de înţeles, de logică şi de bun simţ.

*
* *

Şi dac'ar fi numaĭ atîta! Dar D. Serafim maĭ are şi păcatul de a şterpeli munca altora. Ast-fel D. Gr. G. Tocilescu ne spune în prefaţa *Istorieĭ Romînilor* a D-sale pe anul 1895 *), că onorabilul Serafim . . . . .

«care maĭ este, dacă nu mă înşel (nu te înşelĭ, Domnule Tocilescu) şi revizor şcolar, s'a făcut deplin stăpîn pe munca mea; a copiat din manualul meŭ tot ce ĭ-a plăcut; cînd n'a copiat, a prescurtat; cînd n'a prescurtat, a intervertit şirul frazelor, a înlocuit cuvintele nouĭ, neologismele, cu altele maĭ vechĭ . . .» . . . etc.

Maĭ departe, D. Tocilescu citează o sumă de prăpăstiĭ din *opera* D-luĭ Serafim, care «nu ştie să deosibească pe Cesar de August, pe un *rege* la Roma de un *împărat*, o Constituţie de o Constituantă» şi altele.

Totuşĭ năsdrăvăniile astea poartă stampila Ministeruluĭ, ca omagiŭ al *cultureĭ oficiale*.

Să trăiţĭ cu toţiĭ, domnilor oficialĭ!

INOT.

*) *Istoria Romînilor* de Gr. Tocilescu, 1895. Editura Soceců & Comp.

TRADUTTORE-TRADITORE!

D. LAZU ASASIN AL LUĬ HEINE ŞI IDEM AL LIMBEĬ ROMÎNEŞTĬ

Puţinĭ oamenĭ în lumea asta aŭ vorbit atîta despre eĭ ca D. Gr. N. Lazu, avocat în Piatra. A găsit întotdeauna mijlocul să scoată din piatră seacă o reclamă, — şi ĭată-l om cunoscut.

Să ne ocupăm decĭ de operele dumisale, căcĭ în sfîrşit D. Lazu a trecut de la partea negativă în care se'nvîrtea vecĭnic, la o parte pozitivă: a scos numaĭ două volume, cuprinzînd mormanul fabulos de «451 traducerĭ libere şi imitaţiunĭ de poeziĭ antice şi moderne din Orient şi Occident».

În prefaţă, autorul ne spune că aceste traducerĭ sînt şcoala d-sale, că a urmat în aceasta pe Bodenstedt şi că n'are alt scop decît acela de a contribui la desvoltarea proprieĭ noastre literaturĭ.

Cum se vede, traducătorul e foarte modest. Iar dacă citim şi prefaţa ce-ĭ toarnă D. A. D. Xenopol, ne convingem uşor că... D. Xenopol nicĭ n'a citit lucrarea D-luĭ Lazu. În adevăr, cunoscutul profesor universitar laudă pe D. Lazu şi-l laudă maĭ ales pentru poeziile traduse din nemţeşte.

Să ne ocupăm, decĭ, puţin de acestea.

*
* *

D. Lazu are două păcate marĭ: pe de o part habar n'are de limba romînească, ĭar pe de alta nu pricepe de loc fineţele limbeĭ nemţeştĭ, maĭ ales fineţele luĭ Heine. Iată o pildă:

Heine spune:

Das Fräulein stand am Meere
Und seufzte lang und bang,
Es rührte sie so sehre
Der Sonnenuntergang.

Mein Fräulein, sein Sie munter,
Das ist ein altes Stück;
Hier vorne geht sie unter,
Und kehrt von hinten zurück.

(Heine. Neue Gedichte Verschiedene 11).

La D. Lazu asta se traduce ast-fel:

Stă Domnişoara *pe mal pe Mare*
Şi lung sărmana şi-amar *oftà*;
Cumplit *acuma* se *'mpresionează*
Văzînd pe soare cum *apunea*.

O! Domnişoară, să nu fiţĭ tristă —
Povestea-ĭ veche, din vremĭ de-apoĭ;
Pe *dinainte* şi dacă apune,
Dar iar răsare pe *dinapoĭ*.

De sigur, asta se chiamă a urmà pe Bodenstedt, care n'a fost numaĭ un mare istoric, dar şi un mare poet. Spiritul fin al luĭ Heine e măcelărit, sărmanul, *pe dinainte şi pe dinapoĭ* de onorabilul D. Lazu. Ce să maĭ spunem de zăpăceala de prezent şi de trecut: domnişoara *stă, oftà, se'mpresionează acuma*, soarele *apunea*!

Dar D. Lazu e aşà de puţin familiarizat cu Heine, încît nicĭ n'a înţeles rostul diferitelor denumirĭ sub carĭ gingaşul poet german şĭ-a clasat versurile. Aşà D. Lazu a inventat pe «Din Serafine». Şi ştiţĭ ce însemnează «Din Serafine»? Insemnează că în seria *Neue Gedichte* există un capitol de «Diverse» (*Verschiedene*) şi că din seria asta fac parte cîteva poeziĭ dedicate *Serafineĭ*, cum sînt altele *Angelichiĭ*, altele *Dianeĭ*, altele *Hortensieĭ*, altele *Emeĭ* şi aşa maĭ departe. D. Lazu însă scrie «Din Serafine», par'că ar fi *Serafinele* cum sînt: din cartea cîntecelor (*Buch der Lieder*) şi alte capitole. Nicĭ un Neamţ şĭ nicĭ un om care ştie de Heine, nu-ţĭ va cità o poezie «Din Serafine» ci «din *Neue Gedichte*»; iar dacă va voi să-ţĭ înlesnească şi maĭ bine cercetarea, îţĭ va spune «din *Verschiedene*», dar nicĭ odată «din *Serafine*», căcĭ e vorba de *o anume* Serafină, nu de un grup de Serafine. «Serafinele luĭ Heine» nu există, sub denumirea asta de capitol.

*
* *

Ascultaţĭ alta, pe care D. Lazu o 'ntitulează «din *Către căntece* No. 5», cînd ea este din «*Cartea Cîntecelor*» No. 9:

Ich wollte, meine Lieder
Das wären Blümlein:
Ich schickte sie zu riechen
Der Herzallerliebsten mein.

D. Lazu zice:

Vrere-aşĭ căntecele mele
Floricele *de ar fi*;
Mult ĭubiteĭ le-aşĭ trimete
Şi ea *mult* le-ar mirosi!

Aţĭ înţeles? *Ich wollte* se traduce prin *vrere-aşĭ*, iar *wären* prin *de ar fi*; *aşĭ vroi să fie* se chiamă'n limba D-luĭ Lazu *Vrere-aşĭ de ar fi!*

Maĭ *vrere-aţĭ* şi altele? Să ne oprim maĭ bine, permiţîndu-ne numaĭ să cităm cîte-va nostimade de romînească:

Şi tu rîdeaĭ şi-o reverenţă
Drept spre batjocură-mĭ făceaĭ

. . . .

Părea că ceriu-ĭ maĭ albastru —
Maĭ larg în sînu-mĭ că-mĭ stă mie!!

(In Heine: *Un die Seele wurde weit*)

. . . .

Fac *orchestrul* cel regesc.

. . . .

Stelĭ cu picĭoruşĭ de aur
Cu 'ngrijire se *avănt*!...

. . . . *Und so weiter!*

*
* *

Apoĭ să nu morĭ? Apoĭ să nu rîzĭ?

Şi n'am citat de cît puţine, foarte puţine din bazaconiile D-luĭ Lazu. Dacă maĭ se simte nevoe, noĭ sîntem gata să continuăm. Pîn' la revedere însă, ţinem să deplîngem halul în care D. Lazu a adus şi pe Heine şi biata limbă romînească. D-sa crede că Heine se poate traduce cu una-cu două, — şi tocmaĭ aci s'a păcălit amarnic.

Citească traducerile din Heine făcute de O. Carp, — şi convingă-se că *stelĭ cu picĭoruşĭ de aur* nu poate fi luat ca traducere, ci *drept spre* batjocură!

Wunder.

CÎNTEC VECHIU

D^e cînd eram copil ţin minte
O melodie 'ncet cîntată
Cu nişte-atît de dulcî cuvinte
Torcînd poveste minunată:

«— A fost de mult un codru mare
Şi'n scorbura unuî copac
O pînză de paingên pare
Ca-ĭ aninată drept hamac.

In florî şi frunză-ĭ îmbrăcată
Şi ca un cuib căsuţa vine
Şi'n hamac dormea o fată
Maî mititică de cît tine...»

Par'că mă văd ca să m'alinte
Cum întrebam aicî cu teamă:
«— Ca mine-a fost şi de cuminte
Fetiţa ceia mică, mamă?»

«— Era un înger blînd de fată;
Ca toate'n urmă te-a lăsat...
Şi cum dormea aşa, odată
Iĭ vine-un fiŭ de împărat.

Ca din senin căzîndu-ĭ dragă, —
Că nu e alta maî frumoasă, —
Aduce vorba să'nţeleagă
Dorinţa luĭ c'o vrea mireasă...»

Mă înnecă atuncea plînsul
Şi cercetam cu-atîta teamă:
«— A mers în urmă după dînsul
Fetiţa ceia mică, mamă?»

«— Ea l'a rugat de-acu'nainte
Să meargă 'n drumul luĭ cu bine
Ca vrea de-o să te facĭ cuminte
Să poată merge după tine...»

De-atuncĭ o ascultam orbit
Visînd la îngerul de fată —
Şi astă-zĭ văd că s'a 'mplinit
Frumosul basm de altă dată.

Coresi

DIN VIAŢA MILITARĂ

Serviciu 'n garnizonă

Iacătă, n'am înţeles nicĭ pînă astăzĭ ce avea Flotila cu Infanteria şi cu Cavaleria. Se duşmăneaŭ de moarte, par'că n'ar fi fost tot o oaste, par'că n'ar fi fost nu numaĭ, «camarazĭ de arme», dar şi «fraţĭ de suferinţă.»

— Flotila? Dă-ĭ la dracu! Ăĭa sînt melitarĭ? Peştĭ!

— Infanteria? Nişte mămăligarĭ de piotaşĭ!

— Cavaleria? Maĭ deşteptĭ caiĭ de cît eĭ!

Aşa vorbeaŭ uniĭ de alţiĭ. Şi doar ura nu erà individuală, ci «pe arme.» De unde începuse, nimenĭ nu ştia să-ţĭ spuĭe, saŭ fie-care-ţĭ spunea într'altfel. Atîta erà sigur că se uraŭ din pricina patrulelor. Intr'o vreme, la Galaţĭ făcea de patrulă numaĭ Flotila; maĭ tîrziŭ însă, cînd s'a schimbat aghiotantul pieţiĭ, fie-care corp avea rîndul luĭ în cîte o seară.

Ura ascunsă a izbucnit atuncĭ făţiş, pe calea faptelor. Infanteria, cavaleria şi toate armele de uscat trăiaŭ bine între ele şi făcuseră unire în potriva Flotileĭ. Acuma să te ţiĭ! In fie-care seară, patrulele se transformaŭ în vînătoare de oamenĭ. De unde maĭ înainte vreme bătăliile se făceaŭ prin cîrciumĭ, în potriva «ţivililor» şi maĭ ales în potriva Grecilor, de astă-dată se prigonea militar pe militar.

Se întîmplaseră chiar cazurĭ grave. O dată, patrula de la Flotilă, urmărind pe un sergent de linie şi acesta fugind pe uliţĭ, marinariĭ aŭ tras focurĭ şi-aŭ rănit grav pe fugar.

Altă-dată s'a petrecut o încăerare gravă între Linie şi Flotilă. Patrula de la Linie a prins în dreptul arestuluĭ Pieţiĭ o ceată de marinarĭ. Aceştia n'aŭ voit să se predea. Aŭ scos baionetele, s'aŭ luptat, pînă ce a intervenit garda de la Arestul Pieţiĭ, care era compusă tot din Linie, şi Flotila a capitulat rănită, dar lăsînd şi rănițĭ din tabăra vrăşmaşe.

Scandalurile curgeaŭ droaĭe şi nicĭ uniĭ nicĭ alţiĭ nu se lăsaŭ, cu toate ordinele care circulaŭ. Nu-ĭ vorbă, şefiĭ de corpurĭ îşĭ susţineaŭ totdauna pe aĭ lor, — ca să menţie prestigiul Reghimentuluĭ, — aşa că nicĭodată vinovaţiĭ nu eraŭ pedepsiţĭ.

* * *

Intr'o seară a fost frumos.

Se ştiea că este de patrulă Flotila. Vre-o şaĭ-zecĭ de sergenţĭ de la Linie şi de la Călăraşĭ s'aŭ dus, — înarmaţĭ, — să petreacă la otel Rusia. Carolina, Berta, Emilia, toate cîntăreţele eraŭ de partea armelor de uscat. Ajutaŭ şi ele la îngenunghĭarea «peştilor», prin faptul că făceaŭ dragoste pe gratis numaĭ cu Linia şi cu Călăraşiĭ.

In seara aceea, cheful era monstru. Ţiviliĭ văzînd ocupaţia militărească a salonuluĭ, aŭ plecat. Mesele eraŭ aşezate roată şi armata fraternizà cu elementul femenin în modul cel maĭ vădit. Berea nu se bea nicĭ cu litra nicĭ cu halba: se instalase un butoĭŭ pe masă, ĭar de-asupra butoiuluĭ, Carolina făcea pe Madam Gambrinus, luînd tot soĭul de poze, care de care maĭ în genul cazon. Ea cîntà:

Cu cupa plina 'n muna,
Noĭ morrrtea fom prafă!
Se pem, se pem tar puna
Ţignalul si fa ta!

Erà o veselie «număru aĭnţ», — cum zicea sergentul Zelea.

Insă, ĭată că

Orologiul sună noaptea 'n jumătate,
La Otel Rusia oare *cine* bate?

Se auzeaŭ cĭocăniturĭ zdravene în poartă. Carolina, pe jumătate chirchilită, — «cum îĭ stă bine melitaruluĭ», — nicĭ nu vrea să ştie. Ea strigà mereŭ:

— Fifat! Traĭasca Fanteria!

— Patrula! Flotila! strigă însă unul.

Şi toţĭ se reped prin odăile de alăturĭ.

Rămîne numaĭ sergentul Niţulescu de la Linie. El deschide uşa şi se dă de o parte...

Intră patrula Flotileĭ:

— Te-am prins, deşcă!

Insă Niţulescu înşfacă de gît pe şeful patruleĭ. Năvălesc ceĭ din odăile de alăturĭ, închid uşa de la stradă şi se începe o luptă straşnică pe 'nfundate. In patrulă eraŭ vre-o opt oamenĭ de toţĭ, aşa că lupta n'a durat mult. Şaĭ-zecĭ pe opt! N'aveaŭ ce alege, aşa că sergentul Căcĭulescu de la Cavalerie, un prichindel de un metru, — par' că-l văd, — se suise pe o masă şi de acolo ţipà mereŭ:

— Sus Infanteria! Sus Cavaleria! jos Flotila!

Intr'un sfert de ceas, Flotila erà dezarmată. Infanteria şi Cavaleria strigà «ura», apoĭ deschiseră uşile, deteră afară pe marinarĭ, ale căror arme le făcură piramidă şi le aşezară între mese. Incepură cheful din noŭ, împreună cu Carolina, care nu maĭ încetà cu:

Am un cafalirist,
Am şi-un ifantirist...

* * *

Pînă 'n zorĭ de ziuă marinariĭ dezarmaţĭ aŭ stat afară la uşe. Căcĭ... cum să te ducĭ la cazarmă dezarmat? Onoarea Flotileĭ ar fi compromisă pe vecĭ!

In zorĭ, sergentul de la Flotilă bătu la uşe şi i se deschise. El intră singur, umilit, cu ochiĭ în pămînt. Declară că regretă ce-a făcut, că nu va maĭ face pe viitor şi se rugă să li se înapoĭeze armele. In schimb, ca tribut de războiŭ el oferì un butoĭŭ cu bere...

Pacea fu încheĭată. Marinariĭ intrară înăuntru, se comandă butoiul cu bere, — şi fie-care băù pentru patrie, pentru frăţia militară şi pentru Carolina, care fu obligată, — în semn de amiciţie, — să treacă pentru zece minute în odaĭa eĭ împreună cu sergentul de la Flotilă, ca să încheĭe tratatul de pace.

Peste zece minute, cînd se întoarseră înapoĭ de braţ, fură primiţĭ cu aplauze. Sergentul Niţulescu le cîntă «de mireasă»:

S'a suit mireasa 'n prun,
Sus, nune, sus!
Şi-ĭ a dat un ţep. . . .

Iar Căcĭulescu, în culmea entusiasmuluĭ, nu maĭ încetà cu:

— Sus Infanteria! Sus Cavaleria! Sus Flotila!

* * *

Din ziua ceea, pacea fu încheiată între toate armele, care, unite pentru totdauna, declarară războiŭ numaĭ ţivililor.

Anton Bacalbaşa

PE STRADA

II

Ce de-a femeĭ şi toate-s tinerele...
Li-s albe mînile şi mititele; —
Dar strînse-s bre la mijloc — vaĭ de ĭele!

Vezĭ, se frămîntă toată săptămîna:
Şi fata lor şi maĭca şi bătrîna,
Ca să le fie-obrajiĭ albĭ şi mîna!...

Ia să le puĭ să taĭe păpuşoiŭ,
Să umble-un ceas desculţe prin noroiŭ,
Să tremure de frig pe lîngă boĭ, —

La plug să steĭe 'n ploaĭe, ca un cîne —
Şi-atuncea să vedem ce maĭ rămîne,
Din frumuseţea lor de azĭ, pe mîne...

Orĭ-cum, dar pe Ileana mea, c'o ştiĭ:
Că ĭea şi ĭerĭ ne-a'ntîmpinat în viĭ,
Cînd ne-a dat florĭ de-am pus la pălăriĭ...

Pîrlită bre de soare-aşà cum ĭeste,
Ieŭ nu o daŭ pe zece ca aceste —
In ochiĭ ĭeĭ ce limpede poveste...

Iea nu-ĭ ca estea cu obrazul uns
Şi nu se gudură cînd te-a ajuns —
Iar cînd nu-ĭ placĭ, nu-şĭ rîde pe ascuns.

S'o vezĭ trecînd în fugă la fîntînă,
Orĭ, cînd o ţine Badea strîns de mînă:
In ochiĭ ĭeĭ ce dragoste blajînă...

I. Păun.

CRONICA TEATRALĂ

LA HUGO

A seară la Hugo . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Rigolo, Wunder,
Stal 112

PS. Rîndurile punctate sînt şterse de cenzură.

Primul-redactor al ziaruluĭ *Adevărul* şi maĭ cu seamă Directorul *Adevăruluĭ Literar*.

M'AM DUS!

Mă acuză *Viaţa* că m'am băgat în tărîţe, şi acuma ţine musaĭ să mă mănînce.

Poftă bună, domnilor!

Dar de ce mîncărimea asta pe o revistă aşà de indigestă?

Pentru că, ticălosul de mine, m'am apucat să descos gramatica *Vieţeĭ*, gramatica aceleĭ reviste care s'a legat de gramatica «Percĭunuluĭ Literar»*)

Şi cum mă doboară numita? Pur şi simplu dovedindu-mĭ că *Adevărul* nu cunoaşte operele luĭ Manliu.

Spre acest sfîrşit, s'a născut unu care iscăleşte L. Ascar. Cum s'a născut, larva a 'nceput să sublinieze vorbe din *Adevărul Literar* şi... a conchis că toate cele subliniate sînt greşelĭ de gramatică. De pildă: «*şi maĭ cevà, toate se mutaŭ de la locul lor, toate* **întinereaŭ**, *tot Batalionul erà* **în poartă orĭ pe la ferestre orĭ pe zid, o carte cu care** *nu poţĭ discutà alt-fel decît* **cu o imensă zeflemea.**» Şi altele şi altele, — toate greşelĭ de gramatică, una ca una...

De ce or fi astea greşelĭ şi încă de gramatică, — L. Ascar nu vrea să ne spuĭe, probabil pentru ca pe viitor să nu le îndreptăm.

Apoĭ, dacă-ĭ vorba aşà, am să citez şi eŭ o poezie de A. Vlăhuţă (*Viaţa*, 25 Septembre):

In pacea asta sfîntă din amurg,
Ce trist lucesc a ceruluĭ făcliĭ....

şi n'am să spun unde-ĭ greşala de gramatică.

Dacă-ĭ vorba pe tăcute, apoĭ tac eŭ. Şi las c'ar trebui maĭ bine să tacă Lascar, — dar eŭ nu mă supăr.

Rigolo,

*) *Percĭunul Literar* trebue să fie o vorbă de spirit.

ŞTIRĬ LITERARE

A apărut volumul de *Poesiĭ* al luĭ Artur Stavri. Volumul simpaticuluĭ nostru colaborator merită să ne ocupăm de el cu maĭ multă atenţiune. De aceea, în viitorul număr al *Adevăruluĭ Literar* îl vom analiza.

Pin' atuncĭ, ne împlinim o datorie recomandîndu-l în mod călduros cititorilor noştri.

* * *

D. Héliotrop Blanc, un băiat foarte parfumat, cum vedeţĭ, polemizează în versurĭ cu D-şoara Maria N. Delabanca, tot poetă. Ambiĭ adversarĭ, carĭ nu ştiŭ în ce anume chestiune filozofică şi socială nu se 'mpacă, îşĭ aruncă săgeţĭ serioase, grave şi doctrinare prin *Paloda* din Bîrlad.

In numărul trecut, D. Héliotrop Blanc, sătul de a tot polemiza cu pseudonima Domnişoară, — cu alte cuvinte, sătul de platonisme ca un radical, — răspunde prin următoarea gingaşe şi spirituală poezie:

Ce ţi-am făcut, de nu'mĭ daĭ pace?
Dar,.... dacă vreĭ să ne luptăm,
Socot că nu'ĭ frumos, cu masca
Pseudonimuluĭ să stăm.

Decĭ, de vroeştĭ să 'ncepem lupta
Leală, sinceră şi dreaptă,
Dă'ţĭ jos măscuţa de matasă
Ce-ascunde mintea ta 'nţeleaptă.

Ş'atuncĭ, drăguţă Domnişoară,
Incep eŭ lupta cel dintăĭ;
Sunt sigur că mĕ vor învinge,
Nu spiritul, ci.... ochiĭ tĕĭ!

Iată ce soartă aŭ bietele fete care se apucă de discuţiĭ teoretice! Dacă nu merge, nu merge...; ce să-ĭ facĭ? Asta-ĭ un fel de capitulaţie în regulă a tînăruluĭ. Atîta numaĭ: dacă scoţîndu-şi masca te păcăleştĭ, — ce te facĭ, june?

* * *

A scos şi D. Gr. Mărunţeanu un soiŭ de novelă, care se chiamă *Deputat cu orĭ-ce preţ*.

Vaĭ! mi-am pierdut vremea şi am citit-o, — atîta e de ingrată meseria de gazetar-literat.

E povestea unuĭ Domn Hagiescu, pe care poliţia îl alege deputat şi apoĭ îĭ dă prefectura din Constanţa. Toate astea scrise cum a dat Dumnezeŭ.

Cititorĭ, să nu vă păcălițĭ ca mine!

* * *

Volumul de *Poeziĭ* al luĭ Gh. din Moldova apare zilele astea în editura «Tipografieĭ Nouă». Volumul va cuprinde 82 de bucăţĭ. Dăm aci una, rezervîndu-ne să revenim asupra lucrăriĭ întregĭ:

RĂMÎNE-VA

Rămîne-va după mine
Un ulcior întreg de oase
Şi'ntre miĭ de versurĭ răle,
Cîte-va stihurĭ frumoase.

Dar vor fi uitate toate
Cîte sînt şi cîte-am fost:
Că-am iubit fără nădejde
Că-am trăit fără de rost

Că-am umblat deapururĭ singur
Ca şi vulturul în zbor,
Că mi-am rîs de fie-care,
Ş'am plîns jalea tuturor.

Rămîne-va după mine
Un ulcior întreg de oase
Şi'ntre miĭ de versurĭ răle,
Cîte-va stihurĭ frumoase.

* * *

D. Robert Schaefer, autorul *Mizerieĭ regale*, a venit în capitală odată cu eroina sa.

Ce mizerie regală?

FOIŢA „ADEVĂRULUI LITERAR"

LĂUTARUL SATULUI

Era în timpul seceratuluĭ. Ţăraniĭ porneaŭ la cîmp cînd se îngîna ziua cu noaptea, însoţiţĭ de neveste şi copiĭ. Rămîneaŭ acasă mătuşele şi cîiniĭ.

Ziua, satul ĭera pustiŭ. Soarele înfierbînta pulberea de pe drum, înpînzea peste întinderile depărtărilor o mare nesfîrşită de aburĭ. Pretutindenĭ domnea aceĭaşĭ linişte grea şi monotonă.

In faţa caseĭ unde locuĭam, se ascundea, după o leasă de salcîmĭ, bordeĭul luĭ Mitru ţiganu, lăutarul satuluĭ. Bordeĭul n'avea curte, părea o vizuină de animal părăsită. Un petec de pămînt bătăturit îĭ servea drept prispă.

Dar umbra unuĭ nuc bătrîn lăsa peste această movilă de pămînt o umbră prietenoasă. Iar ca la două-zecĭ de paşĭ de bordeiŭ, se ivise de curînd un izvor idolic, născut cine ştie de unde.

Cînd soarele ardea maĭ cu furie, nu maĭ puteam sta în casă; umbra nucului mă ispitea.

Intr'o zi am luat-o într'acolo. Şi-apoĭ ţineam cu orĭ-ce chip să'mĭ cunosc vecinul. Maĭ mult saŭ maĭ puţin, condeĭul meŭ cu vioara luĭ, se înrudea.

In tot satul acela el era singurul *artist*. Pe cînd ceĭ-l-alţĭ oamenĭ se îndeletniceaŭ cu munca practică a vieţeĭ, lăutarul sta acasă, leneş şi visător, trîntit la răcoare, saŭ dregîndu'şĭ vioara, acordîndu-şĭ strunele.... Şease zile din săptămînă era o adevărată inutilitate, — un bĭet greere! Dumineca înveselea cîrciumile, făcea horele să salte.

Mĭ-era drag. Venise abĭa de douĭ anĭ în sat, era străin, trăĭa singur în bordeĭul, pe care i-l dăruise un arendaş milos. Băeţiĭ din sat îĭ plăteaŭ în tovărăşie o sumă neînsemnată de banĭ, ca să le cînte în toate sărbătorile.

Figura luĭ te înduĭoşa şi te făcea să rîzĭ. Pe un trup slab, puţin ghĭebos, sta cel maĭ hidos cap care l-am văzut vr'o dată în vĭaţa mea. Vărsatul îĭ mîncase toată faţa, în cît abĭa se deosebeaŭ ochiĭ, ca nişte găurĭ negre pe o bucată de ceară, de culoarea pămîntuluĭ. Părul îĭ cădea rar şi nepĭeptănat pe urechĭ şi pe frunte. Singură gura avea o expresie de sfiiciune şi de tristeţe.

După ce se obicĭnuise să'mĭ ceară ţigărĭ, — primul pas către intimitate, — nu era greŭ să 'ĭ zmulg cîte o confidenţă, cîte-o taĭnă, şoptită în limbagiul luĭ barbar, abĭa înţeles.

— De unde eştĭ tu, mă Mitrule? l am întrebat odată.

— Eŭ, haĭ?... Eĭ, de departe!... şi cu un gest larg a arătat spre apus.

— N'aĭ tată?

— N'am...

— Nicĭ mamă?

— Nicĭ...

— Nicĭ fraţĭ, nicĭ surorĭ?

El făcu semn cu capul că: nu.

— Eĭ, cum aşa?

— Iac'aşa, — de!

Zicea un ursar că e tată luĭ, dar el nu l-a crezut. Ştia el că'l minte, că vrea să'l ĭea cu el, să'ĭ cînte de geaba, — şi l-a şi înşelat cît va timp. Dar a făcut ce a făcut, şi-a fugit.

— Dar cu vioara cine te-a 'nvăţat? l-am întrebat altă dată.

— Cu vioara?.... Iaca vorbă!... Cine să mă 'nveţe? eŭ!

Şi prin cuvinte desperechĭete, prin esclamaţiĭ naive, prin gesturĭ nehotărîte, îmĭ descoperea ce ĭera maĭ ascuns în sufletul luĭ întunecat.

Oameniĭ din sat nu 'ĭ plăceaŭ; eraŭ răĭ, nu'l ajutaŭ cu nimic, şi'l batjocoreaŭ. Se plîngea de eĭ şi avea în gînd să se ducă aĭurea.

— Unde? îl întrebam.

— La oraş, la nea Dănică potcovarul, unde m'am pomenit de mic copil.

— Poate acela e tatăl tăŭ...

— Ba nu e ala, că ala e bogat.

— Şi de ce-aĭ fugit de la el?

— . . . Că avea o fată rea care mă bătea, mă bătea.... Şi ce frumoasă ĭera!...

— Frumoasă, mă Mitrule?

— Aoleooo!... boerule, — ca soarele!

Şi ochiĭ luĭ se ridicaŭ spre cer să întîlnească astrul cu care asemnise pe fata aceĭa rea.

Să-ţĭ aducĭ aminte de frumuseţea uneĭ fiinţe, care ţĭ-a făcut numaĭ răŭ, nu este asta o bunătate de înger?

* * *

Duminica mă duceam să'l ascult la horă. Băeţiĭ în cămăşĭ albe şi curate, cu pălăriile pe-o sprînceană, fetele cu zevelcĭ şi cu florĭ în păr, jucaŭ, se îndrăgosteaŭ, uĭtaŭ amarurile, eraŭ fericiţĭ.

Mitrul le tălmăcea cu vioara luĭ tainele tăcute din inimile lor. Aceia ce eĭ nu'şĭ puteaŭ spune, nu'şĭ puteaŭ lămuri, spunea şi povestea vioara.

După horă, lăutarul intra în cîrciumă, unde ţăraniĭ prelungeaŭ chieful pînă noaptea, tîrziŭ. Le cînta pe băutură, pe o bucată de pîine saŭ pe cîţĭ-va gologanĭ.

Intr'o zi, l-am chiemat la mine, în odaie. Am întrebuinţat o adevărată diplomaţie pînă să-l fac să şeadă pe scaun.

Un ţigan, şezînd pe scaun, este un tabloŭ de o rară originalitate!

Adusese şi vioara. Vream să-mĭ cînte numaĭ mie, un cîntec pe care îl ştia el maĭ bine, îl simţea el maĭ adînc. El sta pe gîndurĭ, c'un deget necăjea mereŭ o coardă, căuta ceva.

— Bine, să-ţĭ cînt, şopti el, după o pauză lungă, şi 'şĭ puse vioara la umăr.

Dar cînd fu să 'nceapă, lăsă arcuşul în jos, pironi ochiĭ în pămînt şi rămase, ca nemişcat.

Crezuĭŭ că nu'şĭ reamintise bine cîntecul şi nu'ĭ turburaiŭ tăcerea. După cîte-va minute însă, văzînd că păstrează mereŭ aceiaşĭ nemişcare, începuiŭ să m'arăt nerăbdător. El se uita la mine:

— Ştiĭ ce, boerule, nu ţi-l maĭ cînt.... Mie, cîntecul ăsta îmĭ face răŭ, par'că mi-i săgeată la inimă..... Maĭ bine îţĭ zic o chindie!

Eram nemulţumit, mă plimbam supărat prin odaie. In sfîrşit, după multe rugăciunĭ, ciudatul meŭ lăutar se hotărî să'mĭ cînte. Eŭ închisesem ochiĭ şi mă aşezasem în colţul uneĭ canapele.

In pacea odăiĭ se împrăştiă o adiere de farmec. Notele eraŭ simple, suspinătoare, de o monotonie tristă. Era un cîntec nemeşteşugit, un fel de improvizaţie copilărească, dar înduioşătoare ca o poveste.

Şi mi se părea că în armonia asta risipită, lăutarul, la umbra salcîmilor saŭ în întunericul umed al bordeiuluĭ, îşĭ tălmăcise viaţa luĭ de vecĭnic pribeag, fără părinţĭ, fără prietenĭ, fără iubite....,

Traian Demetrescu.

GHEORGHE VĂTĂJELU

E în amurg și ceru-ĭ stîns — iar în lumina slabă, cîte-va foĭ de viță sălbatică, uscate și roșiĭ, se mișcă la vînt. Din cînd în cînd, tremură, pare că șoptesc ceva și iarășĭ tac... Induioșat ascult și pornește a plînge 'n mine povestea singurătățiĭ. Atîtea dulcĭ nimicurĭ mă leagă de farmecul nelămurituluĭ amurg! Mă văd departe, acasă... Insereazā, ca acum și-ĭ toamnă. Eŭ staŭ sub un stog de fîn. Ce dulce miroase ghisdeiul! Lîngă mine, Gheorghe cîntă din fluer. Par'că-l văd: nalt și oacheș, cu pletele negre și marĭ pînă pe umerĭ, — sfios și dulce la vorbă și bun la inimă — bun, cum n'am maĭ întîlnit. Iar mintea luĭ e plină de poveștĭ, pe care mi le spune seara, pînă tîrziŭ, pînă ce picur de somn, în șoapta lor tot maĭ ușoară... Și eraŭ frumoase poveștile luĭ Gheorghe. El însășĭ le gusta, cînd mi le spunea, ca și cum el însușĭ le auzea pentru întîia oară. Şi nu era poveste, în care să nu amintească de singurătatea codrilor bătrînĭ și uriașĭ ce zi și noapte cîntă — prin cari numaĭ Făt frumos putea trece, că era voinic și tînăr, iar codriĭ îl iubeaŭ. Şi numaĭ în preajma luĭ îșĭ dădeaŭ crengile într'o parte și-ĭ deschideaŭ cărare de lumină albastră... Incolo umbră și întunerec peste tot. Așa era pe atuncĭ... Iar Cosinzenele din poveștile sale, eraŭ toate bălăĭ, cu părul gălbuĭ ca floarea ierbeĭ din răzoare, — cu obrajiĭ albĭ și cu ochiĭ albaștrĭ, ce cătaŭ așa de dulce, că-țĭ venea să-ĭ săruțĭ... Așa, pe semne, îĭ plăceaŭ luĭ fetele.

* * *

Gheorghe avea un cult pentru sfînta Vinere. Imĭ vorbea sfios de bătrîna sfîntă. Farmecele eĭ îl stăpîneaŭ şi-ĭ umpleaŭ sufletul, de înduioșarea uneĭ dulcĭ evlaviĭ. Sfînta Vinere e miloasă și totdeauna ajută pe omul bun. Ea stă departe şi singură, într'o căsuță cu acoperiș de florĭ, care nu maĭ vestejesc, împrăștiind pînă departe lumina lor albă ca de argint... In ușa eĭ, pe vreme de seară, bate Făt frumos întîrziat pe drumul singuratec și ea îl găzduește și-ĭ dă poveţe şi-l scapă de grele primejdiĭ. Ast-fel îmĭ vorbea Gheorghe de sfînta Vinere — iar eŭ îl ascultam înfiorat și par'că auziam scîrțîitul ușeĭ de la casa uitată și singuratică, în care trăia sfînta.

* * *

Gheorghe îmĭ ajuta la făcut lațurĭ din păr de cal și cuștĭ. Pe așa vreme de toamnă era plină grădina de stiglețĭ, de pițigoĭ și de presure marĭ și galbene. Eŭ des de dimineațioară, o luam de-alungul părîuluĭ, după mlădițe de rechită. Le tăiam una cîte una și le curățam, iar frunzele lor galbene și ude de ploaie miroseaŭ frumos. Şi unde șuieram eŭ voinicul — așa îmĭ zicea Gheorghe — și meșteream la cuștĭ albe cu două portițe și cu cerdac — iar Gheorghe ajuta și el — și zor și muncă pe mine, că n'aveam vreme să sorb o lingură de lapte dulce, gustos și bun de la *rujana* noastră — așa harnic eram... Iar cînd mama intră în casă, îșĭ punea mînile în cap, de isprava ce-ĭ făceam: gunoiŭ să ieĭ cu carul... Eŭ șuieram înainte, nicĭ nu vedeam nicĭ nu auziam nemic — mă aflam doară în treabă și grăbeam lucrul, că era plină grădina cu ciripirĭ...

* * *

Nicĭ o dată Gheorghe nu se întorcea de la țară cu traista deșartă. Măriuca luĭ avea grijă s'o umple cu pere și perje uscate și cu mălaiŭ dulce. Iar eŭ în ziua cînd trebuia să sosească îĭ ațineam calea de departe de casă. Şi el se întorcea bucuros că și-a văzut casa și satul și-mĭ dădea traista plină și părea așa de mulțumit, că darul luĭ îmĭ face atîta plăcere...

Une-orĭ remîneam închis la scoală — de astea am pățit eŭ multe — dar nu-mĭ păsa de loc. Ştiam că nu rămîn flămînd — că Gheorghe, dacă vedea că întîrziiŭ, venea bietul, să mă scoată din bucluc. Eŭ îl așteptam la fereastră.

— Heĭ voinice, ce mi-aĭ făcut?

Şi-mĭ arunca din drum o pînicică rotundă și proaspătă — cumpărată din baniĭ luĭ, de la Mochiu, că de cele îmĭ plăceaŭ mie.

— Vezĭ să nu te simtă care cum-va...

Şi Gheorghe se depărta îngrijat — iar eŭ mîncam din pînea neagră și gustoasă, cu frică, nu cum-va să mă prindă domnul...

* * *

Gheorghe s'a întors de mult la Mariuca luĭ și la ceĭ patru copiĭ. Cînd a plecat de la noĭ, a plîns ca un copil. Am plîns și eŭ și la toțĭ le părea răŭ. Firea luĭ blajină și îndulcită de poveștĭ, n'aŭ fost știrbit'o, nicĭ nevoile, nicĭ greul vieţeĭ de la țară, pe atuncĭ... Cine știe dacă sufletul luĭ atît de limpede și înduioșat odinioară — nu s'o fi întunecat acum! Vieața e așa de grea, și țăraniĭ noștriĭ așa de săracĭ și de batjocorițĭ! Poveștile lor încîntă copilăria atîtor odrasle boerești — pe care țărancile le alăptează — iar cînd aceste odrasle se fac marĭ — din înălțimea lor, trimet plumb fierbinte, în loc de pîne și pămînt, acelora, in brațele cărora aŭ crescut, acelora, pe spetele cărora trăesc, — și față de care nicĭ milă nicĭ rușine n'aŭ!

Pincio.

HERO

EXPLICATIA GRAVUREĬ

HERO

Legenda, de origine grecească, a fost cîntată de poețĭ, pusă în scenă de dramaturgĭ, eternizată pe pînză de pictorĭ talentațĭ, — așa că desigur nu există azĭ cărturar care să n'o cunoască.

E vecĭnica istorie: amor și intrigă. Amorul dă luĭ Leandru puterea uriașă de a învinge, înnotînd, furia valurilor măriĭ, ca să vină în fie-care noapte la iubita luĭ, Hero. Candela aprinsă în turn îl călăuzește... Dar intriga stinge într'una din nopțĭ lumina care-ĭ arĕta calea, şi amantul se rătăcește în mijlocul valurilor, carĭ nu vor maĭ arunca la țărm de cît un cadavru.

Hero îl așteaptă... Dar în zadar privirile eĭ maĭ cercetează întinderea valurilor spumegoase... Leandru nu se va maĭ întoarce.

Acest moment este pe care l'a prins pe pînză pictorul german E. Kanoldt. Gravura noastră de azĭ e o reproducţie a acesteĭ pînze magistrale.

Dintre poețĭ, cel care a imortalizat în versurĭ această legendă, a fost maĭ ales Schiller.

Poetul austriac Grillparzer a scris pe acelaș subiect o scurtă dar admirabilă dramă: *Valurile măriĭ și ale amoruluĭ*. Această dramă a fost jucată și în Bucureștĭ, de o trupă germană care venise aci cu Agata Bârsescu. Această artistă este cea care a interpretat pînă acum cu maĭ multă măestrie rolul nenorociteĭ Hero din piesa poetuluĭ austriac.

POŞTA REDACŢIEI

V. I. Ros. *Loco.* — Calitatea de abonat nu implică pe aceea de poet.
Ioan Cand... *Ploeștĭ.* — Cam slab.
P. Gh. Vrănc. *Iașĭ.* — Tare slăbuț.
Catilina. *Loco.* — Tendențios, dar slab.
Cornel. Emil. Sevast. *Iașĭ.* — Regretăm, Doamnă, dar lasă de dorit.
Maro. — Nu putem.

ESTE CRIZĂ MINISTERIALĂ?

Situaţia. — K. K. Arion. — D-niĭ Carp și Al. Lahovari. — Radicaliĭ și junimiştiĭ. — Campania ziaruluĭ „L'Indépendance".

Situaţia

Guvernamentaliĭ încearcă mereŭ să desmintă un lucru pe care 'l știe toată lumea, anume că în rîndurile tabereĭ de la putere discordia crește.

Incercările sînt zadarnice. E așa de mic bugetul și sînt atîtea pofte de împlinit, în cît e greŭ să ţiĭ în unire atîtea gurĭ.

D. Al. Marghiloman și-a retras demisiunea în urma inzistenţelor D-luĭ Carp; ast-fel criza ministerială ce era să izbucnească s'a *amînat* pentru cît-va timp. Căcĭ orĭ-cîte sforțărĭ s'ar face, criza nu se poate evita; ba putem afirma că ea este pregătită de însușĭ D. P. P. Carp, care este plictisit deja de hărțuelile oculte cu lahovariștiĭ și cu D. Al. Lahovari personal.

K. K. Arion

In mijlocul sgomotelor despre criză, se aude și numele D-luĭ K. K. Arion.

Cine este autorul zvonuluĭ că D. Arion vrea să fie şi chiar că va fi — ministru?

Autorul, dragĭ cititorĭ, e chiar D. Arion. De cînd Take Ionescu a avut partea să capete un portofoliu, toţĭ juniĭ din generaţia actualuluĭ ministru de Instrucţie cred că li se cuvine și lor demnitatea mănoasă.

Adevărul e însă că nimenĭ nu se gîndește la instalarea d-luĭ Arion pe banca ministerială.

D. Carp a declarat că, dacă-ĭ vorba de un ministru proaspăt, preferă pe D. Vasile Brătianu. Şi, decĭ, D. Arion anunță popoarelor înmărmurite că... trece în opoziție.

Nu știm ce-or fi zicînd sărmanele popoare așa de crud amenințate; știm însă că D. Arion se laudă cînd zice că *«va mări»* șirurile opozițieĭ.

De alt-fel, omenirea nu pricepe de loc pentru ce D. Arion pretinde că are *dreptul* să fie ministru. Take Ionescu, cu toate păcatele luĭ, e fără îndoială un om de talent. Dar Arionul N'am văzut orator maĭ nul, maĭ bogat în clișeurĭ, maĭ sec în ideĭ.

Atuncĭ, ce?

D-niĭ Carp și Al. Lahovary

Schimbarea apropiată a ministeruluĭ se impune din cauza disidențeĭ conservatoare. Acela care lucrează maĭ mult la această schimbare este D. P. Carp.

In adevăr D. Carp nu poate să stea mult timp cu D. Al. Lahovari. Raporturile dintre dînșiĭ sînt atît de încordate, în cît nu trece nicĭ un consiliŭ de miniștriĭ, fără ca D. Al. Lahovari să nu plece furios pe D. Carp. Lucrurile aŭ ajuns pînă acolo, în cît orĭ ce propunere, fie cît de inofensivă a D-luĭ Al. Lahovari este combătută și zeflemisită de D. Carp.

Planul D-luĭ Carp este să amărească viaţa D-luĭ Al. Lahovari și să-l silească să iasă din cabinet.

Radicaliĭ și junimiștiĭ

Neputînd suferi pe lahovariștĭ, D. Carp crede că făcînd o alianță cu radicaliĭ, îșĭ va mări forțele. Este neîndoios, că D. Carp ţine mult la prietenia politică a D-luĭ Panu și de mult timp 'și-a manifestat dorința ca să aducă pe D. Panu la minister. De cît, această alianță n'ar avea nicĭ un sorț de izbîndă, de oare ce nicĭ D. Panu nicĭ junimiștiĭ nu sînt încă atît de tarĭ ca să poată forma un partid de guvernămînt. De aceea D. Carp caută să atragă în această combinație și pe Nababul Cantacuzino, pe care-l desemnează de viitor președinte al consiliuluĭ.

Campania «Independenţeĭ»

Combinațiile D-luĭ Carp aŭ fost însă observate la timp de D. Al. Lahovari, care acum profită de toate ocaziunile pentru a le demasca și a discredita pe D. Carp.

Sîntem sigurĭ, că nimenĭ nu ne va putea desminţi, că vehementa campanie a ziaruluĭ *L'Indépendance Roumaine* în contra radicalilor, adică în contra alianțeĭ acestora cu conservatoriĭ din Iașĭ, este inspirată direct de D. Al. Lahovari, care știe că această alianță este încuragiată de D. Carp.

* * *

Ast-fel se prezintă situația în acest moment. Rezultă, decĭ, în chip neîndoios, că aplanarea crizeĭ ministeriale este numaĭ provizorie.

Inf.

INFORMAŢIĬ

DE ALE INSTRUCTIUNEI

D-l Meissner secretarul general al ministeruluĭ școalelor va pleca la Iașĭ pentru cîte-va zile.

* * *

D-l dr. Haralamb Mitrea din insula Celebes a dăruit muzeuluĭ nostru de istorie naturală, treĭ colete conținînd pieĭ de păsărĭ foarte rare și prețioase, craniĭ de animale și diferite lucrurĭ de antropologie și etnografie.

* * *

După toate probabilitățile legea învățămîntuluĭ secundar va veni în discuţia Camerelor prin luna Februarie anul viitor. Prin Iulie se va întruni consiliul de inspectorĭ pentru alcătuirea programelor, iar prin Septembre se va convoca consiliul general.

* * *

Se înființează de la 1 Octombre două divizionare, una la clasa II a liceuluĭ Mihaĭ Bravul și una la clasa I la gimnaziul Cantemir. Sînt numițĭ la Mihaĭ Bravul de partea științifică D-l N. Nicolaescu și de partea literară D-l G. Căpitanovicĭ. Iar la gimnaziul Cantemir sînt numițĭ D-l Axente de partea științifică și D-l Stroescu de partea literară.

* * *

Şcoala din Tg. Moineștĭ, jud. Bacău, s'a transformat din urbană în rurală și s'a numit Gg. Mircea învățător clasa III—V și diriginte, Mih. Vasiliu clasa II și Gr. Belcescu, absolvent cu diplomă de capacitate, la clasa I.

De asemenea școala din Tg. Răducănenĭ, jud. Fălciu, s'a transformat din urbană în rurală și s'aŭ transferat aci D. Stefan Filon învățător clasa III—V și diriginte, iar la clasa I și II s'a numit D. Iordan Teodoru, absolvent cu diplomă de capacitate.

* * *

D. Dr. Emil Holub, celebrul călător în Africa de Sud, a dăruit muzeuluĭ nostru de istorie naturală, secțiunea zoologică, două dulapurĭ marĭ cu grupurĭ de păsărĭ așezate pe ramurĭ artificiale, un dulap mare de sticlă cu maimuțe modelate în gips, un tigru, și două antilope, modelate în gips, maĭ multe craniĭ, și colecţiĭ de diferite animale în spirt.

AU GOÛT PARISIEN

BUCURESCI

No. 11—STRADA LIPSCANI,—No. 11

Mare punere în vînzare de

LÎNURI FANTAISIE

și

PELERINE ALGERIENE

ULTIMA CREAȚIUNE

cu

PREȚURĬ REDUSE

JOHN PITTS

BUCUREȘTI STRADA SMÂRDAN No. 7.

MARE DEPOU DE MAȘINE AGRICOLE DE TOT FELUL

ADRIANCE.

Marca fabricei

ADRIANCEPLATT & Co.

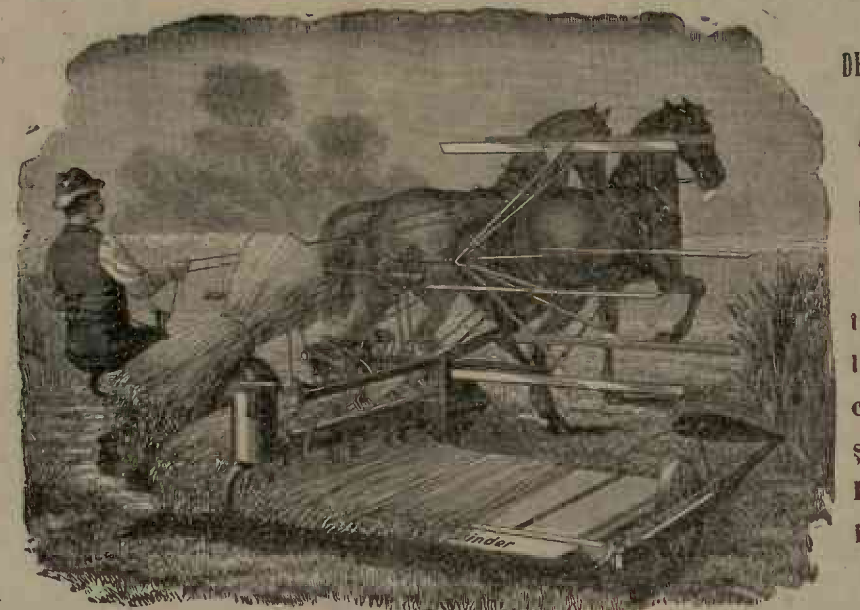
POUGHKEEPSIE

(NEW-YORK)

MAȘINA DE COSIT „ADRIANCE“

PESTE 1000 SECERATORI Simple și 7 Secerătorĭ-legătorĭ Vîndute in țară

MAȘINA DE SECERAT ADRIANCE

15 MEDALII DE AUR ȘI ARGINT dobîndite în timp de 3 ani la diferite Concursurĭ de mașine de SECERAT și LEGAT in diferite State ale Europeĭ

A se ferĭ de contrafacerĭ a sistemuluĭ

Singurul agent pentru Regatul Romînieĭ:

JOHN PITTS

Bucureștĭ strada Smârdan No. 7.

INCHIRIERE ȘI VANZARĬ

DE

SACI SI MUSAMALE

— Material noŭ —

Vînzare de pînze, Sfoară de manila etc.

SAINT FRÈRES

Sediul Social

— PARIS, 4 RUE DU PONT NEUF —

Agenția generală

BUCURESCI, STRADA DOAMNEI 17

Deposite : Brăila și Buzăŭ.

RENUMITELE APE MINERALE

DE

BORSZÉK

ELÖPATAK

și

K. IMPÉR

RÉPÂTI

Se găsește tot-d'a-una proaspete la

DEPOUL SPECIAL

G. GIESEL,

CALEA MOȘILOR, NO. 64, BUCUREȘTI

LA TREI BRAZI

• M. KOHAN •

GALAȚI, Strada Brașovenilor

BRAILA, Calea Dobrogea

DEPOSIT DE

LOCOMOBILE

sistem cu tot perfecționat

CU

APARAT DE ARS PAIE

ȘI ORI-CE ALT COMUSTIBIL

TREERATORI

construcțiune perfecționată de tot, premiate la toate expozițiile

MOTORI ȘI CAZANE

RESERVE la TOATE MAȘINELE

Toate mașinele sînt cele maĭ bune și renumite din fabricele

D-lor Brown & May Devizes (Anglia), Edward *Humphries Limited* Pershore (Anglia).

Cerețĭ prețurĭ corente și cataloage

• IMPRUMUTĂRI DE SACI •

„LÖNHOLDT'S“

Renumitele SOBE AMERICANE Patentate

Premiate la toate Expozițiunile și

JUNKER & RUH (CARLSRUHE)

Incălzire permanentă higienică cu Regulator

VENTILAȚIUNĬ și VAPORISATORI de apă

Construcțiune și decorațiune elegantă

AURITE, ARGINTATE și NICHELATE

Depositul general la Magazinul:

E. DEMETRESCU-MIREA

Bucuresci No. 31 Strada Carol, I Bucuresci

Cel maĭ mare deposit de CURELE ENGLEZESCI de la S. E. NORRIS & Co. LONDRA și JAMES DAWSON & Son Lincoln Instrumente mecanice și de precisie, Pompe, Forji, Robinete și Bronzerie, Soneriĭ electrice, Telefoane, Arme de Lux, Metalurĭ, etc., etc.

INCERCAȚI

ȘI

VĂ VEȚI CONVINGE

Că numaĭ la **BAZARUL REGAL** casă de încredere, Calea Victorieĭ 28, găsițĭ stofe fine pentru Comande și Haine gata pentru Bărbațĭ lucrate cu cea maĭ mare acurateță, și că din cauza crizeĭ inevitabile, vinde cu prețurĭ **atît** de **eftine** în cît **înfrînge concurența** tuturor **Hainarilor**.

CIMENT PORTLAND

MARCA «TRAJAN»

DIN FABRICA

De Ciment Portland din Brăila

DEPOSIT GENERAL

LA

T. ZWEIFEL

BUCURESCI, Strada Steleĭ, 6 BUCURESCI

GALATZ, » Presel, 20 GALATZ

IAȘI Strada Mare 30, *(la Domnul B. Schnecker)*

APARAT DESINFECTANT

ESPERANCE

Preparațiune desinfectantă ce conține acest aparat este cel maĭ eficace preserativ contimporan.

Indispensabil, necesar camerilor bolnavilor și locurilor infectate, precum și camerilor locuite de maĭ multe persoane.

Depositul general **la drogueria BRUS**, Bulevardul Elisabeta palatul Băilor Eforieĭ, precum și la toate farmaciile din țară.

PREȚUL ESTE LEI 1

---

se află hîrtie maculatură de vînzare

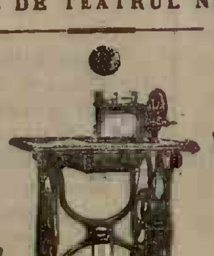
COMPANIA CONTINENTALĂ

București.— CALEA VICTORIEI, 68. — Bucureștĭ.

(VIS-A-VIS DE TEATRUL NAȚIONAL)

DEPOU de **MAȘINE DE CUSUT** ale Fabricei *«GROSSMAN»* recunoscute ca cele maĭ bune mașinĭ

SISTEM „SINGER“ perfecționat asemenea mașinĭ pentru croitorĭ, cizmarĭ, șelarĭ, militarĭ, etc.

CEL MAI MARE DEPOSIT de VELOCIPEDE *«ROVER»* PNEUMATICE ENGLEZEȘTI construite pentru Compania Continentală.

REION SPECIAL pentru **DIFERITE UTENSILE DE MENAJ ȘI GRĂDINĂ**

REPRESENTANT GENERAL PENTRU TOATĂ ȚARA

B. TAUBMANN

Creolin Pearson

CEL MAĬ BUN DESINFECTANT

SOLUȚIUNEA DE CREOLINA

jumătate la sută (un flacon de Mk. 240 disolvat în 200 litri apă) omoară **bacilul holereĭ** în o minută, pe cînd carbolul în aceeașĭ soluțiune nu-l omoară nicĭ în cincĭ minute.

Inlătură ca nicĭ o altă substanță mirosurile cele maĭ diletere, escelent pentru **desinfectarea** locuințelor, privăților, grajdurilor, coliviilor etc. Extraordinar bun de aplicat, în pansamentul plăgilor, contra boalelor de piele, întrebuințat în gargarisme, desinfectant al dinților, preservativ în toate boalele contagioase.

Lucrărĭ științifice, Atestate etc., se obțin franco de la: **William Pearson**, Hamburg.

DE VINZARE LA DROGUERIILE PRINCIPALE

Agent gen. pentru Romînia:

A. G. Carissy, Bucureștĭ.

AVIS

Procur stofe de mătase fine, curate garantate ca cele maĭ adevărate în culorile cele maĭ moderne și maĭ splendide pentru haine de dame, bluze, rochĭ, metrul numaĭ cu

LEI 2, BANI 75

Colecțiunele noastre din o sută de cele maĭ deosebite genurĭ gratis și franco. Ocaziune favorabilă pentru particularĭ și neguțătorĭ.

D CLECNER

Zurich Elveția

VANZARE

de

VINURI NATURALE

1891 vin alb 1 litru fr. 0 leŭ 80 banĭ

1887 » » o sticlă 1 » 20 »

1887 » roșu de Nicorești o sticlă 1 leŭ

92—STRADA BERZEI—92

— în apropiere de hală —

La administrația acestuĭ ziar se află «hîrtie maculatură»

ANEMIA, CLOROSA AMENOREA DISMENOREA, SCROFULELE, ETC.

Hapuri

cu Iodure de fer inalterabil

ALE LUI

BLANCARD

Soluțiunea și Concentratele

LUI

BLANCARD

cu Exalgina

Remediul cel maĭ activ, cel maĭ nesupĕrător, și cel maĭ puternic CONTRA DUREREI în *NEVRALGIILE de MUSCHI de DINȚI, de INIMĂ REUMATISMALE, etc., etc.*

Vêndarea en gros la **BLANCARD & Cie**, 40, Rue Bonaparte, **PARIS.**

SACI — SACI

SOCIETATEA FRANCESA

PENTRU

VINDERE ȘI INCHIRIERE DE SACI

IN ROMÎNIA

SEDIUL SOCIAL: Bucureșcĭ, 9 Str. Doamneĭ

SUCURSALA: Brăila, Str. Dobrodja

CASA PRINCIPALA

PARIS, 24 Rue de Chateau London

SACI

PRIMA FARRICA SISTEMATICA DE APA GAZOASA

A LUI

B. VELLES Licențiat în Farmacie, Arendatorele Farmacieĭ ALESSANDRIU

Instalația cea maĭ modernă. Dublă filtrațiune a apeĭ și sterilisațiunea filtrelor prin ferbere. Apa cristalină. Intrece în calitate toate produsele existente

Comandele prin carte postala cu adresa : B. VELLES. Farmacia ALESSANDRIU, se efectuează imediat